

ВАНЬО ПЕТРОВ
ЕДНА ОБИКНОВЕНА
ИСТОРИЯ

chitanka.info

На заключителния етап на националната средношколска конференция „Ние и бъдещето“ бяха класирани около 28 научнофантастични разказа. Първа награда получи ученикът ВАНЬО ПЕТРОВ от XI клас на математическата гимназия „Гео Милев“ в Плевен.

Казваше се „ЕЛ–312“. Елис беше името на създателя му, остарял и побелял, ненапълно с ума си професор, а 312 — поредният му номер. Родители нямаше, както нямаше и нищо свое. Бе създаден, или поточно — произведен в лабораторията на професора, обучаван бе от електронни устройства, възпитаван само в подчинение. Сега, когато остана сам, прерови основно паметта си с остарелия узонфатор. Първите информации в нея бяха алгоритъмът на изпълнението на заповед и интегралната схема на Орес. Изглежда възпитателят бе решил, че те ще са му най-нужни, и бе започнал от тях.

По външен вид никак не се отличаваше от хората, които шумно се разхождаха из вечно зелените паркове. Само табелката „ИС“ на гърба издаваше произхода му и караше хората да отвързват снизходителни погледи от него.

Още от малък се ползуваше с редица предимства, което се дължеше на привързаността на професор Елис към него. Но това бе привързаност на не съвсем добре с нервите човек, която понякога преминаваше в жестокост.

Може би бе нещастен? Не! Той нямаше право на чувства! Създаден бе да изпълнява и бе обречен цял живот да служи като машина.

Впрочем всичко това нямаше да се случи, ако професор Елис не се бе изложил пред цялата „К–3“. Един несполучлив експеримент — и той бе изключен от Съвета на 26-те.

Тогава започна цялата тази история с човекороботите. Професорът изчезна за известно време с новия си суперколейнер и когато се върна, сложи началото на това производство. Решил бе да смае света. Един ден „ЕЛ–312“ бе извикан в работния кабинет на Елис, където разбра, че той е избраникът на квазеосептичните машини. Разяснена му бе задачата. В една отдалечена и сравнително малка слънчева система Елис бе открил малка планета с живот от четвърта

степен. Условиата се оказаха удобни и селекторите утвърдиха мястото на експеримента, а той, „ЕЛ–312“, трябваше да присъствува в залагането на опита и да следи по-нататъшното му развитие, като докладва за това на господаря си.

На другия ден те се качиха на суперколейнера и отпътуваха за далечната планета с условното название „Земя“. Беше интересна, много интересна дори, особено с богатата флора и фауна, макар че Елис отдавна бе унищожил отлично развитите се преди това земноводни. Сега той искаше да даде превес на бозайниците, за да извърши своя експеримент.

На професора и неговия помощник не бе никак трудно да изменят наследствената информация у няколко маймуни, в резултат на което те постепенно дадоха нормално човешко потомство. Елис си замина и човекороботът остана пълен господар на планетата. Господар, който действа по чуждо нареждане!

Доста интересно се развиха тези човеци, поне от биологична гледна точка. Отначало ходеха голи като зверове и се хранеха със случайно попаднали им плодове. И ето сега „ЕЛ–312“ ги виждаше вече истински хора, добре оформена цивилизация.

От деня, в който дойде на тази планета, бяха изминали много хиляди години. Експериментът бе вече към своя край. Скоро Елис щеше да дойде да направи последните си изследвания и да унищожи живота. Нямаше да остане и следа от тази цивилизация, от тази красота, от тези хора.

Впрочем това ни най-малко засягаше „ЕЛ–312“. Дори да знаеше, че трябва да загине и той, пак не би се разтревожил. Какво пък? Все някога и това ще му се случи.

Така си мислеше доскоро, но ето че всичко се промени. Веднъж бе слязъл долу, в една гора, за да се поразходи. Вършеше това доста често, но само на места, където нямаше опасност да го види някой от земните жители.

В тази гора той видя една малка, бяла и живописна къщичка. На прага ѝ седеше момиче. Дългите му смолисточерни коси падаха леко върху белите рамене, а сините живи очи се смееха и искряха. „Хубаво момиче“ — помисли си „ЕЛ–312“ и отмина. Мислеше вече да се връща в наблюдателната станция, когато чу отчаян писък. Обърна се и тръгна към гъсталака, най-вече от любопитство. Но това, което видя там, го

потресе. Край една отвесна скала се бе изправило момичето от горската къща. Ужас и страх се четяха в очите му, жажда за живот прозираше във вика. Вперило поглед в приближаващия го, потръпващ от напрежение леопард, то се мъчеше с всички сили да се изкачи по отвесния ръб на скалата. Но усилията му бяха напразни. „ЕЛ-312“ не се замисли нито за миг. За първи път той не дочака ничия заповед, а извади лъчевия пистолет и го насочи към доближилия се хищник. След десети от секундата от красивия и силен звяр остана само купчина димящо месо.

„ЕЛ-312“ приближи към момичето. То го гледаше с изпълнени с благодарност очи. После се втурна към него, прегърна го и го целуна.

Бедният получовек — той никога в живота си не бе получавал ласка. Винаги бе изпълнявал заповеди и само заповеди. И при тази предана целувка сякаш нещо се пробуди в него. Пробуди се човекът.

Заведе я в къщичката и си отиде. Оттогава често идваше в тази гора и тайно я наблюдаваше. Нещо подсъзнателно го привличаше към нея и той се стремеше натам с цялото си същество.

И ето тази сутрин получи сигнал от Елис. Пристигаше, за да извърши лично последните си изследвания и да унищожи живота на тази планета. Щом експериментът е завършен, опитната постановка става вече ненужна. Прочете съобщението с безразличие и тъкмо когато тръгна да приготви космодрума за кацане, си спомни за своето момиче. За онова нежно и красиво създание, което му бе подарило първата ласка. А може би и последната? Та нали с останалите щеше да загине и тя! Не, той не можеше просто така да я погуби! Бе програмиран да изпълнява, а сега чувствуваше! Чувствуваше, че трябва да направи нещо, да ѝ помогне. Създателят му ли беше сгрешил нещо или въпреки всичките си старания не бе успял да моделира от него послушен и безчувствен получовек?

Упъти се към обсерваторията. Погледна в окуляра на мощния инфрателескоп и съзря движещата се точка, насочила се право към неговата втора родина, към неговата малка и все още беззащитна Земя. Тази точка беше суперколейнерът на професора. Ето откъде идваше смъртта.

Не се колеба нито миг, защото сега всяка секунда бе скъпа. Пък и бяха го възпитали да взема бързо решения и да ги изпълнява без отлагане. Насочи една свръхмощна ракета към движещата се точка,

натисна ключа върху командния пулт и след малко хезеотроните зарегистрираха взрив на двадесет светлинни минути от Земята. Професорът беше мъртъв, а заедно с него и тайната му. „ЕЛ–312“ бе престъпил основния закон на своята програма. Уби създателя си.

После бавно се спусна в старата гора. Погледна за последен път своето момиче, любува се до насита на жизнерадостните му игри. Това момиче и тези хора трябва да живеят! А тайната за тяхната „Земя“ знаеха двама. Единият загина. Оставаше само той, човекороботът с условното название „ЕЛ–312“. Никой не можеше да бъде сигурен какво решение щеше да му продиктува неговата възпитавана от електронни машини воля утре.

Погледна за последен път Слънцето, лъчите на което незнайно защо почувствува и през изолационната си дреха, погледна момичето и насочи към гърдите си дулото на лъчевия пистолет.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 47/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.